

Kde ona nocuje

Arzén

Kde ona nocuje, sladučká, presladká,
tam ona nocuje, kde vôňa ju hladká,
kde senko sa sení, kde vánky vánkujú,
jej ruky znavené únavu nečujú...
Tam ona nocuje, kde ťažké neťaží,
kde chmáry jak líšky po horách líškujú,
kde Luna sa luní v striebristej zápraži,
kde zore sa zoria, so slnkom figľujú.

On ku nej chodíeva na troch koňoch vraných
a ona ho čaká, vrúcne túži za ním.
On celú noc stojí, koníky tam pojí
a na svite letí pod mraky ku svojim...
Pod mraky mrákavy, bukové lístočky,
vracia sa, navracia od svej frajerôčky,
ona v okne stojí, rúčky zalamuje
- on pod vrchy ženie napojené kone...

Ona v okne stojí, prežalostne plače
- on kone napojil, neobzrie sa viacej,
ona ešte v žiali na nôcku spomína
a jeho už teší zbojnícka bučina.
Bučina, bučina, zbojnícka ľúbosti,
tu sme sa zrodili - tu necháme kosti,
keby sme noc každú do dolín chodili,
dievky navšívili, kone napojili
- ty si otec, matka, milenka, rodina
- ty si aj smrť naša, zbojnícka bučina, hej!